

Stanovisko platformy Rekonstrukce státu k jednotlivým novelizačním bodům návrhu zákona, kterým se mění zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“), a zákon č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí, ve znění pozdějších předpisů, č.j.: MV-22820-6/LG-2018 (dále jen „vládní návrh“)

1. Změna zákona o svobodném přístupu k informacím

Vládní návrh	Komentář a protináměry
<p>§ 2 odst. 1 (absence zpřesňující definice povinných subjektů)</p>	<p>Shrnutí: Upřesnění a zvýšení instruktivity normy v pojmenování povinných subjektů je nutné. Navržená formulace, která vychází ze sněmovním výborem již přijatým řešením (USNESENÍ Výboru pro veřejnou správu a regionální rozvoj z 8. schůze ze dne 10. 5. 2018) přitom nadále ponechává otevřený pojem „veřejná instituce“. Zároveň však zpřesňuje naprostou většinu dosud ne zcela jasných situací, zvyšuje právní jistotu a snižuje korupční rizika při nejasnosti určení povinných subjektů, zejména z hlediska nakládání s veřejnými prostředky.</p> <p>Podrobně: Vládní návrh neobsahuje klíčový aspekt dlouho připravované novelizace, tedy vymezení přesnější definice povinných subjektů. Vzhledem k předchozí verzi novely před vypořádáním připomínek a k dosavadní komunikaci Ministerstva vnitra je úplné vypuštění zpřesnění definice pojmu „veřejná instituce“ velmi těžko pochopitelné.</p>

Aktuální důvodová zpráva je v otázce povinných subjektů **v přímém rozporu s původním návrhem Ministerstva vnitra (ten počítal s dvěma variantami definice) a jeho důvodovou zprávou** (tedy z doby před vypořádáním připomínek). V původní důvodové zprávě je totiž uvedeno: „*Legislativa též musí reagovat na aktuální judikaturu Ústavního soudu, která se týká výkladu a aplikace zákona o svobodném přístupu k informacím. Jedná se především o vývoj v oblasti výkladu pojmu „veřejná instituce“, který je nezbytný pro jasné vymezení osobní působnosti zákona. Nález Ústavního soudu ze dne 20. června 2017 ve věci sp. zn. IV. ÚS 1146/16 do značné míry relativizoval dosavadní letitou výkladovou doktrínu zastávanou Nejvyšším správním soudem v oblasti dosahu veřejných institucí do sféry obchodních společností soukromého práva, ve kterých uplatňuje převažující vliv stát nebo územní samosprávný celek. Ústavní soud se vyjádřil ve smyslu, že stav, kdy je osobní působnost zákona definována neurčitým právním pojmem, který je následně dotvářen judikaturou, je pro ukládání povinností soukromoprávním subjektům v zásadě neúnosný a odporující čl. 4 odst. 1 LPS. Na tuto situaci je třeba legislativně reagovat a přesněji definovat množinu povinných subjektů.*“ Rozpor mezi důvodovými zprávami je na první pohled zřejmý a není vůbec jasné, proč došlo k takovéto proměně.

Aktuální důvodová zpráva zmiňuje, že se pokus o výslovné vymezení pojmu „veřejná instituce“ uskutečnil na základě [sněmovního tisku č. 50](#) a že byl návrh v této části odmítnut. Skutečně, původní návrh předkladatelů z ČPS směřoval nejen k úpravě zákona o registru smluv, ale i ke zpřesnění definice povinných subjektů v InfZ. Vymezení povinných subjektů v návrhu bylo dokonce zpřesněno pozměňovacím návrhem č. 1, 2 a 3 v USNESENÍ Výboru pro veřejnou správu a regionální rozvoj z 8. schůze ze dne 10. 5. 2018 (usnesení [k dispozici zde](#) a zápis z jednání [zde](#)). Skutečnost, že toto ustanovení nebylo sněmovnou nakonec schváleno, však rozhodně nelze chápat jako odmítnutí na základě nesouhlasu se samotným

obsahem návrhu, ale jako **výsledek politické dohody**, že se přijme pouze novela zákona o registru smluv a se zpřesněním definice povinných subjektů v InfZ se počká právě na vládní novelu, která tento aspekt měla řešit. Ostatně, **platforma Rekonstrukce státu** ve své advokační činnosti na podporu ST 50 **tento postup ctíla a v tomto duchu i komunikovala svá doporučení zákonodárcům** (např. před 3. čtením doporučila všem poslancům přijetí PN J. Bartoška, kterým se z předmětné novely vyjímají všechny části týkající se InfZ a dále doporučila neschválení všech dalších návrhů zasahujících do InfZ). Důvodová zpráva tento kontext naprosto pomíjí.

I s ohledem na dosavadní judikaturu je velmi žádoucí, aby došlo k posílení právní jistoty a ke zpřesnění definice povinných subjektů v InfZ. Nabízí se výše uvedené řešení, které přijal Výbor pro veřejnou správu a regionální rozvoj na 8. schůzi ze dne 10. 5. 2018:

V § 2 odstavec 1 včetně poznámek pod čarou č. 1c a 1d zní:

„(1) Povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a jiné veřejné instituce, zejména

- a) právnické osoby, které byly založeny nebo zřízeny zákonem,**
- b) dobrovolné svazky obcí,**
- c) příspěvkové organizace státu nebo územního samosprávného celku,**
- d) školské právnické osoby zřízené státem, územním samosprávným celkem nebo dobrovolným svazkem obcí,**
- e) veřejné výzkumné instituce podle zvláštního zákona¹⁰,**
- f) státní podnik nebo národní podnik,**
- g) zdravotní pojišťovny,**
- h) fundace a ústavy, pokud byly založené státem nebo**

	<p>územním samosprávným celkem, i) obecně prospěšné společnosti založené státem nebo územním samosprávným celkem, j) právnické osoby neuvedené v písm. a) až i), ve kterých má jiný povinný subjekt sám nebo s dalšími povinnými subjekty většinovou majetkovou účast nebo je ovládá ^{1d)}, a to i prostřednictvím jiné právnické osoby; ovládání se posoudí obdobně jako u obchodní korporace.</p> <p><i>^{1c)} Zákon č. 341/2005 Sb., o veřejných výzkumných institucích, ve znění pozdějších předpisů.</i> <i>^{1d)} § 74 a 75 zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních korporacích, ve znění pozdějších předpisů.”</i></p>
<p style="text-align: center;">§ 5 Zveřejňování informací</p> <p>(1) Každý povinný subjekt musí pro informování veřejnosti ve svém sídle a svých úřadovnách zveřejnit na místě, které je všeobecně přístupné, jakož i umožnit pořízení jejich kopie, tyto informace:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) důvod a způsob založení povinného subjektu, včetně podmínek a principů, za kterých provozuje svoji činnost, b) popis své organizační struktury, místo a způsob, jak získat příslušné informace, kde lze podat žádost či stížnost, předložit návrh, podnět či jiné dožádání anebo obdržet rozhodnutí o právech a povinnostech osob, c) místo, lhůtu a způsob, kde lze podat opravný prostředek proti rozhodnutím povinného subjektu o právech a povinnostech osob, a to včetně výslovného uvedení požadavků, které jsou v této souvislosti kladeny na žadatele, jakož i popis postupů a pravidel, která je třeba dodržovat při těchto činnostech, a označení příslušného formuláře a způsob a místo, kde lze 	

<p>takový formulář získat,</p> <p>d) postup, který musí povinný subjekt dodržovat při vyřizování všech žádostí, návrhů i jiných dožadání občanů, a to včetně příslušných lhůt, které je třeba dodržovat,</p> <p>e) přehled nejdůležitějších předpisů, podle nichž povinný subjekt zejména jedná a rozhoduje, které stanovují právo žádat informace a povinnost poskytovat informace a které upravují další práva občanů ve vztahu k povinnému subjektu, a to včetně informace, kde a kdy jsou tyto předpisy poskytnuty k nahlédnutí,</p> <p>f) sazebník úhrad za poskytování informací,</p> <p>g) výroční zprávu za předcházející kalendářní rok o své činnosti v oblasti poskytování informací (§ 18),</p> <p>h) výhradní licence poskytnuté podle § 14a odst. 4,</p>	
<p>i) usnesení rozhodnutí nadřízeného orgánu o výši úhrad vydaná podle § 16a odst. 7,</p>	<p>K novelizačnímu bodu 1: bez námitek.</p>
<p>j) elektronickou adresu podatelny.</p> <p>(2) Povinné subjekty jsou ve svém sídle povinny v úředních hodinách zpřístupnit</p> <p>a) právní předpisy vydávané v rámci jejich působnosti,</p> <p>b) seznamy hlavních dokumentů, zejména koncepční, strategické a programové povahy, které mohou být poskytnuty podle tohoto zákona včetně případných návrhů licenčních smluv2b) podle § 14a, a to tak, aby do nich mohl každý nahlédnout a pořídit si opis, výpis nebo kopii.</p>	
<p>(3) Do 15 dnů od poskytnutí informací na žádost povinný subjekt tyto informace zveřejní způsobem umožňujícím dálkový přístup. O informacích poskytnutých způsobem podle § 4a odst. 2 písm. e) a f), informacích poskytnutých v jiné než elektronické podobě, informací podle § 8b odst. 3, nebo mimořádně rozsáhlých</p>	<p><u>K novelizačnímu bodu 2 („v § 5 odst. 3 větě druhé se za slovo „podobě“ vkládají slova „, informací podle § 8b odst. 3“):</u></p> <p>Shrnutí: Novelizační bod 2 se navrhuje vypustit a to zejména z následujících důvodů:</p>

<p>elektronicky poskytnutých informacích postačí zveřejnit doprovodnou informaci vyjadřující jejich obsah. Poskytnutá nebo doprovodná informace musí být zveřejněna nejméně po dobu tří let.</p>	<ul style="list-style-type: none"> a) Jde o nadbytečný návrh, protože výkladově se případy, kdy zveřejněním na internetu dochází k významně vyššímu zásahu do soukromí (např. platy), již nyní běžně anonymizují. b) Jde o chybné legislativní řešení. § 8b odst. 3 pokrývá jak osobní údaje o soukromí – např. o platu, tak také osobní údaje, které nespádají do soukromí, ale jsou kupř. podnikatelskou aktivitou (kdo je dodavatelem právní analýzy - konkrétní advokát), anebo se týkají významných veřejných představitelů (primátor koupil od města byt). Ty není vhodné chránit při aktivním zveřejnění. c) Z obou důvodů uvedených v bodech a) a b) jde o výrazné omezení protikorupčního potenciálu zákona. <p>Podrobně: Navrhované doplnění fakticky vylučuje poskytnutí „základních osobních údajů“ o příjemcích veřejných prostředků, tedy informací, jejichž uveřejnění se předpokládá s tím, že už § 8b odst. 3 InfZ okruh poskytovaných informací redukuje na nezbytné minimum (jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků). Namísto těchto informací se poskytne „doprovodná informace“ ve smyslu § 3 odst. 6 InfZ, vyjadřující obsah základních osobních údajů. Problémem je, že z takové uveřejněné doprovodné informace už se jiná osoba než žadatel nic nedozví (a těžko si lze představit, že bude doprovodná informace vypadat jinak, než: „zde jsou informace o příjemci veřejných prostředků“), takže mu nezbyde, než rovněž podat žádost o ty samé informace. Tento způsob získávání informací zatěžuje všechny zúčastněné a jde zcela proti dosavadnímu trendu usnadňovat veřejnosti přístup k informacím. Doprovodné informace má smysl namísto samotných informací poskytovat pouze v případě mimořádně rozsáhlých informací, kdy to má smysl, případně informací poskytnutých v jiné než elektronické</p>
---	---

	<p>podobě.</p> <p><u>K novelizačnímu bodu 3 („v § 5 se na konci odstavce 3 doplňuje věta „Poskytnutá nebo doprovodná informace musí být zveřejněna nejméně po dobu tří let.“):</u></p> <p>Shrnutí: Novelizační bod 3 se navrhuje vypustit a to zejména z následujících důvodů:</p> <ul style="list-style-type: none">a) Argumentace souvislostí se zveřejněním výroční zprávy není logická, stejně jako není logické označit dosavadní neomezenou dobu zveřejnění za nedostatek, neboť jde spíše o přednost. Není známo, že by k tomu existoval technický, např. kapacitní důvod (jde o zanedbatelné objemy dat).b) Účelem § 5 odst. 3 je transparentnost povinných subjektů vlivem samotné veřejnosti podle toho, o co ona sama projeví zájem, a nikoli pouze podle subjektivních hledisek povinného subjektu. Pokud by se měla doba zveřejnění poskytnutých informací vůbec omezit, byla by namíste jiná logika, vázaná na rytmus zastupitelské demokracie, kdy ve většině povinných subjektů může docházet v souvislosti s čtyřletým volebním cyklem voleb do Sněmovny a do zastupitelstev samosprávných celků k standardní obměně politické reprezentace. Doba zveřejnění vyžádaných informací by přirozeně měla tento cyklus přesahovat, tak, aby vždy v následujícím volebním období bylo možno využít informace poskytnuté v předchozím období. Minimální doba případného omezení doby zveřejnění by tak měla být alespoň sedm let.
--	---

<p style="text-align: center;">§ 10</p> <p style="text-align: center;">Ochrana důvěrnosti majetkových poměrů</p> <p>Informace o majetkových poměrech osoby, která není povinným subjektem, získané na základě zákonů o daních, poplatcích nebo jiných obdobných peněžitých plněních, penzijním nebo zdravotním pojištění anebo sociálním zabezpečení⁸⁾ povinný subjekt podle tohoto zákona neposkytne.</p> <hr/> <p>⁸⁾ Například § 24 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, § 23 zákona č. 592/1992 Sb., o pojistném na všeobecné zdravotní pojištění, ve znění pozdějších předpisů, § 14 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, § 24a zákona č. 551/1991 Sb., o Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky, zákon č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů.</p>	
<p style="text-align: center;">§ 10</p> <p style="text-align: center;">Ochrana důvěrnosti poměrů osob</p>	
<p>Informace o poměrech osoby, která není povinným subjektem, získané na základě zákonů o daních, poplatcích nebo jiných obdobných peněžitých plněních, penzijním nebo zdravotním pojištění anebo sociálním zabezpečení povinný subjekt podle tohoto zákona neposkytne.</p>	<p><u>K novelizačnímu bodu 4:</u></p> <p>Shrnutí: Novelizační bod 4 se navrhuje vypustit a to zejména z následujících důvodů:</p> <ol style="list-style-type: none"> a) Daňová správa (z neznalosti informačního práva) navrhuje zvrátit promyšlenou a dobře argumentovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu změnou zákona, která se týká rozdílu mezi poskytováním informací a zákonem stanovenou povinností mlčenlivosti, daného od počátku InfZ. b) Odůvodnění návrhu rozsahem „daňové mlčenlivosti“ (dle důvodové zprávy) je reliktem z éry diskrétnosti veřejné správy (do r. 1991) a neznalostí logiky informačních práv, kdy se informace chrání podle své vlastní charakteristiky, nikoli podle kontextu, v němž se nacházejí. Jde o základní ústavní koncept „publicity veřejné správy“ (čl. 17 Listiny). c) Důvodová zpráva obsahuje argumentaci, která nemá oporu

v teorii a praxi, cit.: „Lze považovat za nesporné, že § 10 InfZ respektuje institut daňové mlčenlivosti, přičemž by ji současně měl respektovat v plném rozsahu“. Opak je pravdou, InfZ je od počátku konstruován výslovně mimo institut mlčenlivosti, který se práva na informace fakticky netýká (jde o osobní povinnost jednotlivce, netýká se povinného subjektu jako celku).

- d) Došlo by ke značné extenzi původní výjimky, navíc jdoucí nad rámec právní úpravy daní, ačkoli smyslem § 10 InfZ je ochrana údajů získaných na základě daňových zákonů, jež mohou mít v konkrétních případech vypovídací hodnotu o majetkových poměrech osoby, která není povinným subjektem.
- e) Z uvedených důvodů jde o výrazné omezení protikorupčního potenciálu zákona.

Podrobně:

Argumentace změny § 10 InfZ z důvodu „symetričnosti“ vyluky z poskytování informací v zájmu ochrany „daňového tajemství“ s tím, že stávající znění § 10 InfZ je omezena pouze na „majetkové“ poměry osob, nikoli „všechny“ poměry osob, ignoruje skutečnost, že jiné než majetkové poměry osob jsou chráněny v § 8a InfZ, který chrání soukromí osob, osobní údaje apod. Ustanovení § 10 InfZ je z tohoto hlediska nadbytečné v případě fyzických osob (resp. vylučuje, že by se poskytovaly informace o jejich majetkových poměrech, i kdyby tyto nebyly pokládány za součást jejich soukromí), avšak poskytuje ochranu též právnickým osobám (na které se ochrana osobních údajů dle § 3 zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, nevztahuje). **Už z tohoto důvodu není důvod znění § 10 InfZ měnit.** Proto navazující argumentace v důvodové zprávě, podle které údajně z recentní rozhodovací praxe správních soudů vyplývá, že „nemajetkové“ informace mají být

poskytovány, ve skutečnosti není ničím novým, § 10 InfZ se na jiné než „majetkové“ informace nikdy nevztahoval.

Dalším argumentem je údajně odlišný rozsah výluky v § 10 InfZ (zahrnující údaje získané na základě zákonů o daních, resp. poplatcích, ačkoliv dle aktuální koncepce daňové mlčenlivosti podle daňového řádu je třeba ji vztahovat ke správě všech peněžitých plnění, která jsou daněmi v širším (procesním) smyslu, tedy cla, odvody, úhrady, pokuty apod.). Novela proto nahrazuje stávající taxativní výčet oblastí, na které se § 10 InfZ vztahuje, de facto demonstrativním výčtem, kdy umožňuje neposkytnout informace také získané na základě zákona upravujícího jiná daním či poplatkům obdobná peněžitá plnění). **Tím dochází ke značné extenzi původní výjimky, navíc jdoucí nad rámec právní úpravy daní**, ačkoli smyslem § 10 InfZ je ochrana údajů získaných na základě daňových zákonů, jež mohou mít v konkrétních případech vypovídací hodnotu o majetkových poměrech osoby, která není povinným subjektem, přičemž je už ze stávajícího znění (zákony o daních) nepochybné, že pod pojem „daň“ lze v souladu s § 2 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, podřadit cla, poplatky i příslušenství daně, tedy i pokuty ukládané v rámci správy daní.

Co se týká mlčenlivosti, z § 19 InfZ zcela jednoznačně vyplývá, že za její porušení se nepokládá poskytování informací dle InfZ. Už proto není důvod na sjednocování povinnosti mlčenlivosti s výjimkami z okruhu poskytovaných informací na žádost dle InfZ. To, co důvodová zpráva označuje za „erozi principu daňové mlčenlivosti“, je ve skutečnosti od prvotního znění InfZ daný rozdíl mezi poskytováním informací a zákonem stanovenou povinností mlčenlivosti.

Je vhodné též uvést, že **podle § 10 InfZ je rozhodným kritériem nikoli to, že jde o informaci získanou při správě daní a poplatků,**

	<p>ale obsah takové informace, totiž, zda může vypovědět něco o majetkových poměrech dané osoby nebo ne. Při aplikaci komentovaného ustanovení by měly povinné subjekty kromě toho zvažovat, zda požadovaná informace, jejíž poskytnutí má být s odkazem na toto ustanovení odepřeno, má dostatečně vypovídající charakter o majetkových poměrech dotčených osob, jak plyne z rozsudku NSS ze dne 16. 5. 2007, sp. zn. 3 Ads 33/2006. Pokud ne, pak musí být informace poskytnuta, jakkoli byla získána při správě daní a poplatků.</p>
<p>§ 11 (1) Povinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud: a) se vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu,</p>	
<p>b) jde o novou informaci, která vznikla při přípravě rozhodnutí povinného subjektu, pokud zákon nestanoví jinak; to platí jen do doby, kdy se příprava ukončí rozhodnutím, nebo</p>	<p>Slovo „nebo“ již v předpisu není, jde o omyl</p>
<p>c) jde o informaci poskytnutou Organizací Severoatlantické smlouvy nebo Evropskou unií, která je v zájmu bezpečnosti státu, veřejné bezpečnosti nebo ochrany práv třetích osob chráněna uvedenými původci označením „NATO UNCLASSIFIED“ nebo „LIMITE“ a v České republice je toto označení respektováno z důvodů plnění povinností vyplývajících pro Českou republiku z jejího členství v Organizaci Severoatlantické smlouvy nebo Evropské unii, pokud původce nedal k poskytnutí souhlas^{8a)},</p> <p>d) její poskytnutí významně nebo přímo ohrožuje účinnost bezpečnostního opatření stanoveného na základě zvláštního předpisu pro účel ochrany bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku, nebo</p>	
<p>e) její poskytnutí významně nebo přímo ohrožuje výkon zahraniční služby při ochraně zájmů České republiky a jejích občanů v zahraničí²⁰⁾.</p>	<p><u>K novelizačnímu bodu 5:</u> Shrnutí: Novelizační bod 5 se navrhuje vypustit a to zejména z následujících důvodů:</p>

- a) Vypuštění podmínky „významně nebo přímo“ vede k extenzivnímu a zcela neohrazenému výkladu uvedené výjimky.
- b) Odůvodnění v důvodové zprávě fakticky neuvádí žádný argument, pouze, že výjimka má postačovat i bez slov „významně nebo přímo“.
- c) Nevypovídá se s významem vypuštěného textu, který je klíčový a neopominutelný z hlediska dodržení ústavní kauce dle čl. 17 odst. 4 Listiny, podle které je omezení práva na informace možné jen v nezbytné míře. Nezbytnost je zde vyjádřena právě tím, že jde o významné nebo přímé ohrožení. Bez takového vymezení by totiž šlo principiálně o bezbřehou výjimku, bez reálné možnosti vytyčit její hranici, protože v případě hodnocení rizik obecně platí, že určité riziko ohrožení nastává vždy.
- d) Z uvedených důvodů jde o výrazné omezení protikorupčního potenciálu zákona.

Podrobně:

Uvedené pojmy mají srozumitelný a použitelný význam: Významné ohrožení účinnosti je takové, které by samo o sobě v daném kontextu vedlo k nemožnosti zajistit chráněný účel. Například by znamenalo úplnou nemožnost vést jednání s únosci českého občana. Přímé ohrožení účinnosti by mělo být takové, které k ohrožení účinnosti bezpečnostního opatření vede přímo, tzn., bezprostředně, a nevyžaduje řadu dalších informací a zjištění, náročné analýzy, filtrace a separace údajů apod. (zde opět vstupuje do hry okolnost, že v oblasti rizik platí, že určité riziko je přítomno vždy). Ochranu by měly získat jen ty informace, u kterých lze prokázat alespoň jeden z uvedených rysů – poskytnutí by významně nebo přímo ohrozilo výkon zahraniční služby při ochraně uvedených zájmů. Alternativní kombinace obou pojmů tedy vytváří velmi široké výkladové pole, a

	<p>bude vždy na povinném subjektu, jak bude schopen naplnění alespoň jednoho z nich či kombinaci obou odůvodnit.</p> <p>Je zřejmé, že zejména v případech zvláště citlivých bude mít na základě tohoto ustanovení i bez vypuštění uvedené části povinný subjekt (zde typicky ministerstvo zahraničí, bezpečnostní složky) dostatečný manévrovací prostor, aby zajistily účinnou ochranu informací, například již jen při využití procesních možností. Naopak při vypuštění uvedeného textu je vysoce pravděpodobné, že takové překročení ústavních limitů bude mít za následek zneužívání k obstrukcím a nadbytečnému utajování právě tam, kde povinný subjekt bude chtít zabránit veřejné kontrole a diskusi.</p> <p>Podle zkušeností česká média zejména v objektivně kritických momentech převážně respektují oprávněné potřeby státních a zejména bezpečnostních orgánů udržet strategické i taktické informace pod kontrolou.</p>
<p>(2) Povinný subjekt informaci neposkytne, pokud:</p> <p>a) jde o informaci vzniklou bez použití veřejných prostředků, která byla předána osobou, již takovouto povinnost zákon neukládá, pokud nesdělila, že s poskytnutím informace souhlasí,</p> <p>b) ji zveřejňuje na základě zvláštního zákona⁹⁾ a v předem stanovených pravidelných obdobích až do nejbližšího následujícího období,</p> <p>e) by tím byla porušena ochrana práv třetích osob k předmětu práva autorského nebo práv souvisejících s právem autorským (dále jen „právo autorské“)^{2b)}, nebo</p> <p>d) jde o informaci, která se týká stability finančního systému¹⁸⁾;</p>	
<p>e) jde o informaci, na kterou se vztahuje bankovní tajemství²¹⁾,</p>	<p><u>K novelizačnímu bodu 7:</u></p> <p>Shrnutí: Novelizační bod 7 se navrhuje vypustit, případně upravit následujícím způsobem (včetně úpravy následujícího návrhu):</p>

Dosavadní bod 7. se mění takto:

V § 11 **odst. 1** se na konci písmene e) tečka nahrazuje čárkou a doplňují se písmena f) a g), která včetně poznámky pod čarou č. 21 znějí:

„f) je bankou a jde o informaci, na kterou se vztahuje bankovní tajemství²¹⁾,

g) byla vytvořena nebo získána v souvislosti se soudním, rozhodčím nebo obdobným řízením a její poskytnutí může ohrozit rovnost účastníků tohoto řízení.“

Legislativně technickým problémem návrhu k bankovnímu tajemství je jeho nesprávné zařazení do struktury InfZ. Jde o případy, kdy vedle formálního znaku (podřazení pod jazykovou formulaci normy) je třeba naplnit i materiální znak nezbytné ochrany informace – způsobilost fakticky zasáhnout do právem chráněných práv a zájmů tak, že jejich ochrana převažuje nad právem veřejnosti na přístupu k informacím. Pro tento typ situací je ve struktuře InfZ třeba použít § 11 odstavec 1, nikoli odstavec 4, který bez dalšího poměrování nařizuje informaci odepřít.

Podrobně k pův. písm. e) („e) jde o informaci, na kterou se vztahuje bankovní tajemství“):

- a) Návrh je nadbytečný, výkladová praxe respektuje ochranu bankovním tajemstvím (na straně banky).
- b) Navržená formulace nechtěně vyvolává závažnou interpretační nejistotu a možnost významně jiného výkladu, než se dle důvodové zprávy předpokládá. Bankovní tajemství se zásadně vztahuje pouze na banku v tom smyslu, že jen ona je povinna chránit informace klienta. Bankovní tajemství se naopak nevztahuje na tytéž informace, pokud s nimi nakládá

klient banky.

- c) Přesunutím pod § 11 odst. 1 a drobnou úpravou lze připojit další podmínku ve vymezení osobní působnosti pouze na banku („f) ***je bankou a jde o informaci, na kterou se vztahuje bankovní tajemství²¹⁾***“).

Bankovní tajemství dle § 38 odst. 1 zákona č. 21/1992 Sb., o bankách, zahrnuje veškeré bankovní obchody, peněžní služby bank, včetně stavů na účtech a depozit. **Otázka dispozice s bankovním tajemstvím je přes absolutně formulovaný § 38 odst. 1 otázkou vůle banky a klienta** (srov. návěti § 38 odst. 3) a je tedy možné, aby banka dohodou s klientem rozsah bankovního tajemství modifikovala, popř. jej zcela vyloučila. Pak je také relevantní souhlas klienta s tím, aby banka určité informace sdělila třetí osobě, a jednání v souladu s takovým souhlasem není porušením bankovního tajemství. **Osobou zavázanou zachovávat mlčenlivost ohledně předmětu bankovního tajemství je banka** (nejedná se zde o mlčenlivost dle § 39 zákona č. 21/1992 Sb., ta je při poskytování informací dle § 19 InfZ irelevantní), **nikoli klient či třetí osoba**.

Navržené znění se týká ochrany informací, které jsou bankovním tajemstvím, aniž je rozlišeno, zda je povinným subjektem dle § 2 InfZ banka nebo její klient. Bankovní tajemství se vztahuje pouze na dvě banky (Českomoravská záruční a rozvojová banka, a.s., i Česká exportní banka, a.s.), srovnatelná povinnost se dle zvláštního zákona týká též České národní banky. **Pokud by nebylo rozlišováno, kdo je bankovním tajemstvím vázán, bylo by možné vyloučit poskytnutí prakticky jakékoli informace povinného subjektu, který je klientem banky** (která nemusí být povinným subjektem) **pokud se jedná o informace např. o smlouvách o úvěru, uzavřených mezi povinným subjektem a bankou. Stejně tak by bylo možné informace mající charakter bankovního tajemství předat třetím osobám, tedy i povinným subjektům, které by**

	<p>rovněž neměly povinnost tyto informace poskytnout na základě žádosti dle InfZ. Takový stav je nežádoucí a je proto nutné změnit formulaci výše navrženým způsobem. Deklarace v samotné důvodové zprávě, podle které by tuto výjimku mohly užívat pouze banky, které jsou povinnými subjekty, je nedostatečná (rozhodující není, co zákonodárce vyjádřit chtěl, ale co skutečně zákonem vyjádřil).</p>
<p>f) poskytnutí informace může ohrozit rovnost účastníků soudního, rozhodčího nebo obdobného řízení, nebo</p>	<p><u>Podrobně k pův. písm. f) („poskytnutí informace může ohrozit rovnost účastníků soudního, rozhodčího nebo obdobného řízení“):</u></p> <ul style="list-style-type: none"> a) instruktivita navrženého textu je nulová a povede v běžné praxi ke zneužívání. b) návrh nevystihuje okolnost, že mnohdy mohou reálné, pravdivé a samy o sobě existující informace, které má v držení povinný subjekt, při svém využití v soudním či obdobném řízení mít „negativní dopad“ na jednu ze stran sporu (např. vyvrátit její argumentaci, doložit tvrzení druhé strany). Získávání důkazů a argumentů cestou InfZ je zcela legitimní. Hranici mezi tím, kdy jde o legitimní důkazní prostředek a kdy jde o porušení rovnosti, je nutno stanovit mnohem konkrétněji a úzce - doplnit podmínku vytvoření nebo získání informace v souvislosti s určitým řízením („g) <u>byla vytvořena nebo získána v souvislosti se soudním, rozhodčím nebo obdobným řízením a její poskytnutí může ohrozit rovnost účastníků tohoto řízení.</u>“). <p>Nelze najít žádný legitimní důvod, proč by měly povinné subjekty utajovat informace o podkladech a průběhu soudních, arbitrážních a jiných řízení, kterých se účastní. Naopak je třeba uvést, že:</p>

- soudní řízení je zásadně veřejné a požadavek veřejné kontroly povinných subjektů je dán i v případě uvedených řízení;
- v případě informací z uvedených řízení existují dostatečné stávající výjimky z poskytování informací a není nutné zavádět další výjimku (např. § 7 InfZ o ochraně utajovaných informací, § 9 InfZ o ochraně obchodního tajemství či § 11 odst. 1 písm. b) InfZ). Pokud povinné subjekty nechtějí využít výjimku dle § 7 InfZ, která v kombinaci se zákonem č. 412/2005 Sb. a nařízením vlády č. 522/2005 Sb. umožňuje chránit informace mající dopad na zájmy ČR (včetně zájmů na výsledku různých řízení), pak z toho plyne jediný závěr, a sice, že se o utajované informace nejedná a v takovém případě k jejich neposkytnutí není důvod (pokud není současně dána jiná výjimka).

Důvodová zpráva neobsahuje nic, z čehož lze dovodit nemožnost či nedostatečnost dosavadních výjimek z poskytování informací.

Získávání důkazů a argumentů cestou InfZ je zcela legitimní. Hranici mezi tím, kdy jde o legitimní důkazní prostředek a kdy jde o porušení rovnosti, prakticky nelze stanovit. Důvodová zpráva se k tomu vyjadřuje velmi rozmlženě a dokonce uvádí jako skutečnost, před níž má navržené ustanovení chránit, „*negativní dopad do sféry třetích osob, resp. státních orgánů*“. Taková formulace zřetelně nahrává odepírání informací, které by mohly v případném sporu usvědčit stranu sporu (zdůrazňuje se státní orgán) z chyb, omylů, nesprávného postupu. To by bylo v přímém protikladu k právu na informace jako klíčového prvku kontroly veřejné sféry.

Pokud nebude tato výjimka vypuštěna, bude proto potřebné ji výslovně a instruktivně podmínit dalšími podmínkami. Pokud se je nepodaří nalézt, není přijatelné takto dvojsmyslné ustanovení přinášející zásadní právní nejistotu akceptovat.

Navrhuje se proto – ale pouze, pokud nebude návrh zcela vypuštěn -

	<p>doplnit podmínku vytvoření nebo získání informace v souvislosti s určitým řízením. Tím lze řešit oba uvedené nedostatky:</p> <p>1) souvislost s řízením upřesňuje, že takové řízení musí být reálné. Jelikož se neuvádí pouze přímá souvislost, připouští se i nepřímá souvislost, což lze vyložit i jako okolnost, že dané řízení je zatím pouze vysoce pravděpodobné, nikoli však ještě reálně zahájené.</p> <p>2) Podmínka vytvoření nebo získání informace v souvislosti s určitým řízením vyčleňuje z širokého okruhu informací jen ty, které mají přesně tu povahu, kterou uvádí důvodová zpráva: <i>„Typicky se tak bude jednat o různé rozborů (např. rozbor věcně příslušné judikatury, analýza možných procesních postupů), jejichž zveřejněním by došlo ke znevýhodnění strany soudního řízení, jež si daný rozbor pořídila.“</i></p>
--	--

g) jde o informaci týkající se smluv na pořizování a hospodaření se státními hmotnými rezervami²²⁾.

Podrobně k pův. písm. g) („jde o informaci týkající se smluv na pořizování a hospodaření se státními hmotnými rezervami“)

- a) Návrh je legislativně technicky nevhodně konstruován a jeho neodstranitelné vady plynou z nesprávného promísení mechanismů ochrany informací podle zákona o utajovaných informacích a InfZ.
- b) Návrh nejméně ve dvou směrech výrazně překračuje dosavadní ochranu informací, vyplývající ze zákona o ochraně utajovaných informací a nařízení vlády č. 522/2005 Sb., kterým se stanoví seznam utajovaných informací:
 - Nařízení vlády o utajovaných informacích nechrání „**pořizování** a hospodaření se státními hmotnými rezervami“ (jak se navrhuje pro Infozákon), nýbrž „*Dokumenty obsahující smluvní ujednání o nakládání ...*“
 - zákon o ochraně utajovaných informací chrání utajované informace vždy jen po určitou dobu (§ 22 odst. 2 až 5), utajení poté zaniká. Tento „životní cyklus“ je pro smlouvy na pořizování SHR typický (vyhasínají). Návrh však požaduje, aby uvedené informace bylo nutno odepírat dle InfZ **navždy**.
- c) Z uvedených důvodů jde o výrazné omezení protikorupčního potenciálu zákona.

Důvodová zpráva hovoří o tom, že u smluv uzavřených před 1. 1. 2018 absentuje možnost je zařadit mezi utajované informace z důvodu procesu tvorby utajované informace, aniž blíže specifikuje, proč to není možné. Z § 22 zákona č. 412/2005 Sb. vyplývá, že hlavní překážkou je tzv. administrativní ochrana utajovaných informací, kdy podle § 22 odst. 1 musí být stupeň utajení na utajované informaci vyznačen původce při jejím vzniku, pokud zákon

č. 412/2005 Sb. nestanoví jinak (výjimka v § 70 však popsany problém neumožňuje řešit). Podle § 22 odst. 3 pak, vyžaduje-li to charakter utajované informace, musí původce vyznačit na utajované informaci dobu, po kterou bude informace utajována; stupeň utajení zaniká uplynutím vyznačené doby (viz též § 22 odst. 4). Je tedy zřejmé, že v případě „starých smluv“ týkajících se SHR už nemusí být zájem na jejich případném utajení, a to přesto, že se na ně od 1. 1. 2018 nahlíží jako na utajované informace (viz § 21 odst. 1). Navíc podle § 21 odst. 4 Nelze-li na informaci údaje podle odstavců 1 až 3 vyznačit, uvedou se tak, aby je bylo možné kdykoliv zjistit. Tedy nemožnost vyznačení toho, že se jedná o utajovanou informaci, přímo na dané informaci, ještě neznámá, že to nelze zajistit jinak. **Podstatné ale je, že podle § 22 odst. 5 je původce utajované informace povinen prověřit, zda důvod pro utajení informace trvá, a to nejméně jednou za pět let ode dne jejího vzniku.** To znamená, že pokud byly novelou zákona č. 412/2005 Sb. a novelou nařízení vlády č. 522/2005 Sb. (nařízení vlády č. 360/2017 Sb.) rozšířen seznam utajovaných informací o informace týkající se SHR, pak by měl původce těchto informací prověřit, zda je nutné utajení informací vytvořených před 1. 1. 2018 a případně jejich utajení odpovídajícím způsobem vyznačit a zajistit.

Navíc **problémy, plynoucí z údajné nemožnosti chránit informace týkající se SHR vzniklé před 1. 1. 2018, měly být řešeny v rámci intertemporálních ustanovení novely nařízení vlády, ev. samotného zákona č. 412/2005 Sb., který měl být odpovídajícím způsobem doplněn. Opomenutí zákonodárce nelze dodatečně napravit tímto způsobem, totiž novelou InfZ.**

(3) Informace, které získal povinný subjekt od třetí osoby při plnění úkolů v rámci kontrolní, dozorové, dohledové nebo obdobné činnosti prováděné na základě zvláštního právního předpisu¹¹⁾, podle kterého se na ně vztahuje povinnost mlčenlivosti anebo jiný postup chránící je před zveřejněním nebo zneužitím, se neposkytují. Povinný subjekt poskytne pouze ty informace, které při plnění těchto úkolů vznikly jeho činností.

(4) Povinné subjekty dále neposkytnou informace o

a) probíhajícím trestním řízením, nebo týkající se trestního řízení, pokud by její poskytnutí ohrozilo či zmařilo účel trestního řízení, zejména zajištění práva na spravedlivý proces,

b) rozhodovací činnosti soudů, s výjimkou rozsudků,

c) plnění úkolů zpravodajských služeb¹²⁾, nebo o činnosti zpravodajských služeb, pokud by poskytnutí této informace ohrozilo plnění jejich úkolů či ochranu utajovaných informací,

d) přípravě, průběhu a projednávání výsledků kontrol v orgánech Nejvyššího kontrolního úřadu,

e) činnosti Finančního analytického úřadu podle zákona o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu nebo podle zákona o provádění mezinárodních sankcí,

f) činnosti České národní banky v souvislosti s vedením centrální evidence účtů.

Ustanovení zvláštních zákonů¹³⁾ o poskytování informací v uvedených oblastech tím nejsou dotčena.

(5) Povinný subjekt neposkytne informaci, která je předmětem ochrany práva autorského^{2b)}, je-li v držení

a) provozovatelů rozhlasového nebo televizního vysílání, kteří toto vysílání provozují na základě zvláštních právních předpisů^{13a)},

b) škol a školských zařízení, které jsou součástí vzdělávací soustavy podle školského zákona^{13b)} a podle zákona o vysokých

školách^{13c)},

c) Akademie věd České republiky a dalších veřejných institucí, které jsou příjemci nebo spolupříjemci podpory výzkumu a vývoje z veřejných prostředků podle zákona o podpoře výzkumu a vývoje^{13d)}, nebo

d) kulturních institucí hospodařících s veřejnými prostředky, jako jsou divadla, orchestry a další umělecké soubory, s výjimkou knihoven poskytujících veřejné knihovnické a informační služby podle knihovního zákona^{2a)} a muzeí a galerií poskytujících standardizované veřejné služby¹⁹⁾.

Poskytování těchto informací v souladu se zvláštními předpisy tím není dotčeno.

(6) Povinný subjekt neposkytne informaci o činnosti orgánů činných v trestním řízení nebo bezpečnostních sborů, která se týká předcházení, vyhledávání, odhalování nebo stíhání trestné činnosti nebo ochrany bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku, pokud by její poskytnutí ohrozilo práva třetí osob anebo schopnost orgánů veřejné moci předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost, stíhat trestné činy nebo zajišťovat veřejný pořádek a bezpečnost České republiky.

²¹⁾ § 38 zákona č. 21/1992 Sb., o bankách, ve znění pozdějších předpisů.

§ 49 zákona č. 6/1993 Sb., o České národní bance.

²²⁾ Zákon č. 97/1993 Sb., o působnosti Správy státních hmotných rezerv, ve znění pozdějších předpisů.

§ 11a

Povinný subjekt může poskytnutí informace odmítnout, pokud lze ve vztahu k podané žádosti dovést zneužití práva na informace, zejména lze-li dovést, že cílem žádosti je způsobit

a) nátlak na osobu, jíž se týká požadovaná informace, nebo

b) nepřiměřenou zátěž povinného subjektu,

a to zpravidla v souvislosti s předcházejícím postupem povinného subjektu vůči žadateli nebo se vztahem s osobou uvedenou v písmenu a).

K novelizačnímu bodu 8:

Shrnutí: Novelizační bod 8 se navrhuje upravit následujícím způsobem (včetně vložení nového novelizačního bodu 13 dále):

8. Za § 11 se vkládají nové § 11a a 11b, které znějí:

„§ 11a

(1) Povinný subjekt může nadřízenému orgánu do sedmi dnů ode dne, kdy mu došla, navrhnout odmítnout žádost nebo její část, pokud lze ve vztahu k ní dovést zneužití práva na informace proto, že jejím cílem je způsobit

a) nátlak na fyzickou osobu, jíž se týkají požadované informace o jejím soukromí, nebo

b) nepřiměřenou zátěž povinného subjektu,

a to zpravidla v reakci na předcházející postup povinného subjektu vůči žadateli nebo na vztah s fyzickou osobou uvedenou v písmenu a).

(2) Rozsah požadovaných informací nebo počet podaných žádostí není bez dalšího důvodem pro odmítnutí žádosti podle odstavce 1.“

§ 11b

Povinný subjekt může odmítnout žádost o poskytnutí informace, jestliže požadovanou informaci kterou nemá a nemá zákonnou povinnost ji mít která není nezbytná pro plnění úkolů stanovených právním předpisem.

Podrobně k § 11a:

a) návrh umožňuje neohraničené možnosti odmítání žádostí pro zneužití práva, protože uvedené dva příklady stanoví pouze jako příklady. Nutno vypustit „zejména“ a změnit na taxativní výčet.

	<p>b) umožňuje hodnotit nátlak na fyzickou osobu (zpravidla pracovníka povinného subjektu) v jakémkoli ohledu i mimo jeho soukromí, což je pojmově nonsens. Za “nátlak” by bylo možno označit i legitimní požadavek (např. na vyřešení nedostatku kvalifikace, odstranění střetu zájmů, zkvalitnění výkonu práce a podobně). Nutno nátlak vymezit pouze na požadování informací o soukromí.</p> <p>c) nevhodný je navrhovaný mechanismus, kdy o tom, zda je žádost zneužitím práva, rozhodne samotný povinný subjekt. Vzniká extrémně snadný a lákavý obstrukční postup, umožňující „bezbolestně“, prakticky kdykoliv zdržet vyřízení žádosti o celý cyklus, v němž by o takovém rozhodnutí rozhodl nadřízený orgán, zrušil je, vrátil k novému projednání a lhůta pro vyřízení žádosti by začala běžet znovu. Pravděpodobně by se tak vyvinul nový typ „administrativního ping-pongu“. Pro-korupční potenciál je značný.</p> <p>d) odmítnutí pro zneužití práva je výjimečným prostředkem a „ultima ratio“, který vyžaduje vysokou právní erudici, kterou nemají malé povinné subjekty (malé obce, školy, příspěvkové organizace atd.).</p>
--	--

§ 11b

Povinný subjekt může odmítnout žádost o poskytnutí informace, jestliže požadovanou informaci nemá a nemá zákonnou povinnost ji mít.

Podrobně k § 11b:

Návrh nepřesnou formulací ohrožuje závěry judikatury NSS (rozsudek ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011-67). Podle něj lze faktický důvod odmítnutí „neexistující informace“ použít

- a) tehdy, kdy není **zákonem** stanovená povinnost informaci mít (výslovně a jednoznačně),
- b) ale také tehdy, pokud jde o informaci, která není **nezbytná pro plnění úkolu stanoveného** právním předpisem (uvedený rozsudek, bod 30, citace zákona o celní správě).

Návrh tuto druhou možnost opomíjí, čímž se rozsáhle omezuje okruh poskytovaných informací.

Poznámka: vhodné by bylo též v procesní části zákona upravit postup povinného subjektu, pokud se požaduje informace, kterou nemá, avšak „která je nezbytná pro plnění úkolů stanovených právním předpisem“.

§ 14

Postup při podávání a vyřizování písemných žádostí o poskytnutí informace

(1) Žádost je podána dnem, kdy ji obdržel povinný subjekt.

(2) Ze žádosti musí být zřejmé, kterému povinnému subjektu je určena, a že se žadatel domáhá poskytnutí informace ve smyslu tohoto zákona. Fyzická osoba uvede v žádosti jméno, příjmení, datum narození, adresu místa trvalého pobytu nebo, není-li přihlášena k trvalému pobytu, adresu bydliště a adresu pro doručování, liší-li se od adresy místa trvalého pobytu nebo bydliště. Právnícká osoba uvede název, identifikační číslo osoby, adresu sídla a adresu pro doručování, liší-li se od adresy sídla. Adresou pro doručování se rozumí též elektronická adresa.

(3) Je-li žádost učiněna elektronicky, musí být podána prostřednictvím elektronické adresy podatelny povinného subjektu, pokud ji povinný subjekt zřídil. Pokud elektronické adresy podatelny nejsou zveřejněny, postačí podání na jakoukoliv elektronickou adresu povinného subjektu.

(4) Neobsahuje-li žádost náležitosti podle odstavce 2 věty první a adresu pro doručování, případně není-li elektronická žádost podána podle odstavce 3, není žádostí ve smyslu tohoto zákona.

(5) Povinný subjekt posoudí žádost a:

- a) brání-li nedostatek údajů o žadateli podle odstavce 2 postupu vyřízení žádosti o informaci podle tohoto zákona, zejména podle § 14a nebo 15, vyzve žadatele ve lhůtě do 7 dnů ode dne podání žádosti, aby žádost doplnil; nevyhoví-li žadatel této výzvě do 30 dnů ode dne jejího doručení, žádost odloží,
- b) v případě, že je žádost nesrozumitelná, není zřejmé, jaká informace je požadována, nebo je formulována příliš obecně,

<p>vyzve žadatele ve lhůtě do sedmi dnů od podání žádosti, aby žádost upřesnil, neupřesní-li žadatel žádost do 30 dnů ode dne doručení výzvy, rozhodne o odmítnutí žádosti,</p> <p>c) v případě, že požadované informace se nevztahují k jeho působnosti, žádost odloží a tuto odůvodněnou skutečnost sdělí do 7 dnů ode dne doručení žádosti žadateli,</p>	
<p>d) nerozhodne-li podle § 15, poskytne informaci v souladu se žádostí ve lhůtě nejpozději do 15 dnů ode dne přijetí žádosti nebo ode dne jejího doplnění nebo upřesnění; je-li zapotřebí licence podle § 14a, předloží v této lhůtě žadateli konečnou licenční nabídku.</p>	<p>K novelizačnímu bodu 9: bez námitek.</p>
<p>(6) O postupu při poskytování informace se pořídí záznam.</p>	<p>Samotné vypuštění nevadí.</p>
<p>(6) Dojde-li povinný subjekt k závěru, že k vyřízení žádosti je nezbytná jiná součinnost s žadatelem než součinnost uvedená v odstavci 5 písm. a) a b), vyzve povinný subjekt žadatele k této součinnosti do 10 dnů ode dne přijetí žádosti, nebo od jejího doplnění nebo upřesnění. Povinný subjekt ve výzvě uvede, jakým způsobem má být součinnost poskytnuta, a stanoví lhůtu pro její poskytnutí ne kratší než 30 dnů ode dne doručení výzvy žadateli. Lhůta pro vyřízení žádosti podle odstavce 5 písm. d) počíná plynout ode dne, v němž povinný subjekt obdrží vyjádření žadatele k výzvě podle věty první, jinak od uplynutí 7 dnů ode dne, kdy žadateli uplynula lhůta k poskytnutí součinnosti.</p>	<p><u>K novelizačnímu bodu 10:</u></p> <p>Shrnutí: Novelizační bod 10 se navrhuje vypustit a to zejména z následujících důvodů:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) Návrh trpí více problémy a nejasnostmi. Dosavadní praxe tuto okolnost řeší výkladem. Návrh je třeba formulovat bez problémů. b) Umožňuje obstrukčně kombinovat výzvu k doplnění či upřesnění s touto výzvou k součinnosti, což by vedlo k neúměrnému prodloužení doby vyřizování. c) Umožňuje obstrukčně tuto možnost použít při velmi široce vymezeném okruhu situací: „k vyřízení žádosti je nezbytná“. Pojem „součinnost“ obsahuje více složku osobních úkonů, než složku doplnění či upřesnění podkladů. Postačuje požadovat doplnění nebo upřesnění. d) Lhůta je ve skutečnosti pouze pořádková, protože i později zasláná výzva by z logiky věci musela být uplatněna. Návrh

	<p>umožňuje odsouvat výzvu fakticky až o patnáct dnů a tím zbytečně prodloužit dobu vyřízení.</p> <p>e) Navržená lhůta 7 dnů, kdy po uplynutí doby, v níž měl žadatel žádost doplnit, povinný subjekt vyčkává, než o žádosti rozhodne, je zbytečná a zbytečně prodlužuje dobu vyřízení.</p> <p>f) Návrh tak zvyšuje pro-korupční potenciál zákona.</p>
<p>(7) Lhůtu pro poskytnutí informace podle odstavce 5 písm. d) může povinný subjekt prodloužit ze závažných důvodů, nejvýše však o deset 15 dní. Závažnými důvody jsou:</p>	<p><u>K novelizačnímu bodu 11:</u></p> <p>Shrnutí: Novelizační bod 11 se navrhuje vypustit a to zejména z následujících důvodů:</p> <p>a) Je třeba odmítnout pokusy prodlužovat proces poskytnutí informací. ČR má v mezinárodním srovnání průměrné lhůty pro vyřizování žádostí o informace.</p> <p>b) Důvodová zpráva neuvádí žádný věcný argument pro toto prodloužení. Argumentace tím, že „<i>se Inřozákon přibližuje obecně akceptované lhůtě pro vyřizování správních věcí podle správního řádu (30 dní)</i>“ je nevěcný. Informační právo je přirozeně výrazně odlišné od věcného správního řízení. Judikatura i odborné komentáře vždy</p>

	zdůrazňují zásadní potřebu rychlosti informačního řízení.
<p>a) vyhledání a sběr požadovaných informací v jiných úřadovnách, které jsou oddělené od úřadovny vyřizující žádost,</p> <p>b) vyhledání a sběr objemného množství oddělených a odlišných informací požadovaných v jedné žádosti,</p> <p>c) konzultace s jiným povinným subjektem, který má závažný zájem na rozhodnutí o žádosti, nebo mezi dvěma nebo více složkami povinného subjektu, které mají závažný zájem na předmětu žádosti-;</p>	
<p>d) nezbytnost umožnit uplatňování práv osobám, které by mohly být přímo dotčeny poskytnutím požadované informace.</p>	<p>K novelizačnímu bodu 12:</p> <p>Shrnutí: Novelizační bod 12 se navrhuje vypustit a to zejména z následujících důvodů:</p> <p>a) Návrh trpí závažnými problémy. <u>Bez jakékoliv zmínky v důvodové zprávě přináší významnou legislativní konstrukci: PŘÍMO dotčené osoby</u>. Ty by měl povinný subjekt odlišit od nepřímo dotčených, přičemž pouze kvůli přímo dotčeným smí prodloužit lhůtu. <u>Oslovit však musí všechny, přímo i nepřímo dotčené</u>. Paradoxně se tak nevhodně a rizikově potvrzuje chybná představa, že osloveny mají být i nepřímo dotčené osoby, jakou je například starosta obce při poskytnutí smlouvy, kterou podepsal, což je zjevný nesmysl (plyne však z nedostatků „platového rozsudku“ NSS č.j. 8 As 55-2012-62).</p> <p>b) Je třeba navrhnout lepší řešení, kupříkladu úzce vymezit dotčené osoby pro účely InfZ.</p> <p>Podrobně: Je vhodnější se vypořádat při této novelizaci s nedostatkem koncepce „dotčených osob“ podle „platového rozsudku“ NSS.</p> <p>Navrhujeme nepoužít koncepci „přímo dotčená osoba“, ale ponechat</p>

pouze dotčené osoby bez přívlastku a zároveň pro účel InfZ je konkretizovat definicí tohoto pojmu, připojenou v tomto místě k důvodu pro prodloužení lhůty. Tím by se nepřímou dovozovalo, že ani pro účel oslovení dotčených osob (který plyne z § 4 odst. 3 SpŘ) se neoslovují osoby mimo takto definovaný okruh.

Nutno podotknout, že i tento návrh má své otazníky, nicméně považujeme jej za výrazně lepší a pro právo na informace citlivější než předložený vládní návrh, jehož těžce „čitelné“, ale zásadní riziko je mnohem větší a je schopno paralyzovat velkou oblast žádostí o informace tím, že by bylo nutno oslovovat jakkoliv vzdáleně, nepřímou a hypoteticky dotčené osoby. Například poskytnutí každé dodavatelské smlouvy by muselo být provázeno oslovením firmy dodavatele, a dokonce i konkrétního jednatele, který smlouvu podepsal! Takový stav by byl jednak v příkrém rozporu se zveřejňováním smluv v registru smluv, jednak s tím, že Obecné nařízení o ochraně osobních údajů (GDPR) naprosto nepočítá v případě právního titulu „plnění právní povinnosti“ nebo „plnění úkolu ve veřejném zájmu“ s oslovováním subjektů údajů a jakýmkoliv testováním proporcionality.

Návrh:

Varianta A:

d)nezbytnost umožnit uplatňování práv osobám, které by mohly být dotčeny poskytnutím požadované informace; takovou osobou je pro účel tohoto zákona osoba, jež může v dobré víře předpokládat, že požadovaná informace nebude podle tohoto zákona poskytnuta, protože její poskytnutí zasahuje do jejího základního práva, zejména na ochranu soukromí.

Varianta B:

d)nezbytnost umožnit uplatňování práv osobám, které by mohly být dotčeny poskytnutím požadované informace; takovou osobou

	<p><u>je pro účel tohoto zákona osoba, jež může v dobré víře předpokládat, že právo na poskytnutí požadované informace nepřevažuje nad ochranou jejího základního práva, zejména na ochranu soukromí.</u></p>
<p>Žadatel musí být o prodloužení lhůty i o jeho důvodech vždy prokazatelně informován, a to včas před uplynutím lhůty pro poskytnutí informace.</p>	
	<p>Vložení nového novelizačního bodu 13:</p> <p>Za dosavadní bod 12. se vkládá nový bod 13., který zní:</p> <p>“V § 15 se doplňují odstavce 3, 4 a 5, které znějí:</p> <p><u>“(3) Pokud povinný subjekt navrhl nadřízenému orgánu odmítnout zcela nebo zčásti žádost pro zneužití práva podle § 11a, současně o tom informuje žadatele a návrh spolu s odůvodněním předá nadřízenému orgánu. Nadřízený orgán návrh a žádost přezkoumá a do patnácti dnů od předání návrhu</u></p> <p><u>a) odmítne návrh, vrátí žádost povinnému subjektu k vyřízení a informuje o tom žadatele, nebo</u></p> <p><u>b) žádost či její část rozhodnutím odmítne.</u></p> <p><u>(4) Rozhodnutí o odmítnutí žádosti pro zneužití práva podle § 11a nadřízený orgán doručí bezodkladně žadateli a povinnému subjektu. Proti rozhodnutí se lze odvolat.</u></p> <p><u>(5) Lhůta pro vyřízení žádosti povinným subjektem neběží od předání návrhu nadřízenému orgánu do jeho vrácení.”</u></p> <p>Následující body, včetně číslování navrženého odstavce 3 v § 15, se přečísľují.”</p> <p><i>Poznámka: návrh je nezbytnou součástí pozměňovacího návrhu k novelizačnímu bodu 8.</i></p>

<p style="text-align: center;">§ 15</p> <p style="text-align: center;">Rozhodnutí o odmítnutí žádosti</p> <p>(1) Pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen „rozhodnutí o odmítnutí žádosti“), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.</p> <p>(2) Pokud nebylo žádosti vyhověno z důvodů ochrany obchodního tajemství podle § 9 nebo ochrany práv třetích osob k předmětu práva autorského podle § 11 odst. 2 písm. c), musí být v odůvodnění rozhodnutí uvedeno, kdo vykonává právo k tomuto obchodnímu tajemství nebo kdo vykonává majetková práva k tomuto předmětu ochrany práva autorského, je-li tato osoba povinnému subjektu známa. Pro knihovny poskytující veřejné knihovnické a informační služby podle knihovního zákona^{2a)} a muzea a galerie poskytující standardizované veřejné služby¹⁹⁾ se věta první nepoužije.</p>	
<p>(3) Pokud povinný subjekt poskytuje informaci formou kopie dokumentu, z něhož vyloučil pouze osobní údaje, nebo informace, které jsou bankovním nebo obchodním tajemstvím, rozhodnutí o odmítnutí žádosti nevydává; sdělí-li žadatel způsobem stanoveným tímto zákonem pro podání písemné žádosti o informace povinnému subjektu do 15 dnů ode dne doručení požadované informace, že trvá na vydání rozhodnutí o odmítnutí žádosti, povinný subjekt rozhodne o částečném odmítnutí žádosti do 15 dnů ode dne doručení sdělení žadatele.</p>	<p>K novelizačnímu bodu 13:</p> <p>Shrnutí: Novelizační bod 13 se navrhuje změnit tak, že se vypustí text „nebo informace, které jsou bankovním nebo obchodním tajemstvím,“ a to zejména z následujících důvodů:</p> <p>a) Zatímco běžná anonymizace osobních údajů v praxi většinou představuje skutečně banální případy, kdy i žadatel předpokládá, že budou (zejména u třetích osob) anonymizovány, oblast ochrany obchodního či bankovního tajemství je typickým a zásadním <u>předmětem sporu</u> o rozsah ochrany informací. Navíc v této oblasti panuje mnohem větší výkladová nejistota a i z principu pojmu obchodního tajemství plyne jeho vyšší výkladová pružnost ve vztahu k právu na informace (srov. rozsudek NSS č.j. 5 A 119/2001).</p>

	<p>b) Takto široký návrh povede k nadužívání ve vztahu k obchodnímu tajemství a tím pádem k nárůstu následných procesních postupů, ve výsledku tedy i k vyšší zátěži povinných subjektů.</p> <p>c) Návrh v širokém znění má silný pro-korupční potenciál.</p>
<p style="text-align: center;">§ 16 Odvolání</p> <p>(1) Proti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti lze podat odvolání.</p> <p>(2) Povinný subjekt předloží odvolání spolu se spisovým materiálem nadřízenému orgánu ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení odvolání.</p>	
<p>(3) Nadřízený orgán rozhodne o odvolání do 15 dnů ode dne předložení odvolání povinným subjektem. Lhůta pro rozhodnutí o rozkladu je 15 pracovních dnů ode dne doručení rozkladu povinnému subjektu. Lhůtu nelze prodloužit.</p>	<p>K novelizačnímu bodu 14:</p> <p>Shrnutí: Novelizační bod 14 se navrhuje vypustit a to zejména z následujících důvodů:</p> <p>a) Návrh představuje zásadní prodloužení doby vyřízení žádosti o informace v případě, kdy žadatel podal odvolání (na dvojnásobek). Má proto vysoký pro-korupční potenciál.</p> <p>b) Důvodová zpráva neuvádí vůbec žádný argument. Ani v obecné části (Odůvodnění hlavních principů navrhované právní úpravy) neuvádí zásadní prodloužování procesu vyřízení žádostí o informace, není zmíněna ani v pasáži Zhodnocení souladu navrhované právní úpravy s ústavním pořádkem. Zde se naopak v rozporu s návrhem uvádí, že „<i>jakákoli omezení by i procedurálního charakteru musejí být taková, aby nevedla k nepřiměřenému omezení či dokonce k</i></p>

	<p><i>vyloučení práva na informace (srov. např. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1684/11 nebo sp. zn. I. ÚS 1885/09). Předkladatel má za to, že tyto podmínky jsou u obou dvou navrhovaných institutů splněny“.</i></p> <p>c) Důvodová zpráva vznikla před zařazením návrhů na prodloužení lhůt pro vyřízení žádostí, tyto zásadní návrhy neprošly povinným posouzením z hlediska zhodnocení souladu navrhované právní úpravy s ústavním pořádkem. Nebyly posouzeny v rámci RIA.</p> <p>d) Návrhy na prodlužování lhůt mají značný pro-korupční potenciál, umožňují blokovat veřejnou kontrolu oddalováním přístupu k informacím, což zpravidla vede k tomu, že jsou již pro tento účel bezcenné.</p>
<p>(4) (3) Neshledá-li nadřízený orgán důvody pro odmítnutí žádosti, zruší rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti nebo jeho část a řízení v tomto rozsahu zastaví. Současně rozhodnutím přikáže povinnému subjektu požadovanou informaci žadateli poskytnout ve lhůtě, která nesmí být delší než 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí o odvolání povinnému subjektu. Proti rozhodnutí nadřízeného orgánu podle věty první se nelze odvolat. Poskytnutí informace povinným subjektem lze exekučně vykonat.</p>	
<p>(4) Povinný subjekt, který je územním samosprávným celkem a žádost vyřizoval v samostatné působnosti, může proti rozhodnutí podle odstavce 3 podat písemné odůvodněné námitky. Námitky lze podat do 10 dnů ode dne oznámení rozhodnutí podle odstavce 3 povinnému subjektu. Podání námitek má odkladný účinek. Námitky se podávají u správního orgánu, který rozhodnutí podle odstavce 3 vydal. Pokud správní orgán, který rozhodnutí podle odstavce 3 vydal, námitkám vyhoví, toto rozhodnutí zruší; jinak je spolu se spisem předloží nadřízenému orgánu do 10 dnů ode dne jejich podání. Nadřízený orgán o námitkách rozhodne do</p>	<p>K novelizačnímu bodu 15:</p> <p>Shrnutí: Novelizační bod 15 se navrhuje vypustit a to zejména z následujících důvodů:</p> <p>a) Návrh nemá žádný legislativní či právní důvod. To výslovně uvádí i důvodová zpráva a podrobně to analyzuje (<i>Poskytování informací není rozhodováním o právu na samosprávu (resp. není výkonem samosprávné rozhodovací pravomoci). To, že zákon vyřizování žádostí o informace ze samostatné působnosti svěřuje do působnosti samostatné</i></p>

<p>15 dnů ode dne jejich předložení. Nadřízený orgán rozhodnutí podle odstavce 3 potvrdí, pokud nedojde k závěru, že je v rozporu s právními předpisy, jinak je zruší; zruší-li nadřízený orgán rozhodnutí jen zčásti, ve zbytku je potvrdí. Účastníky řízení o námitkách jsou žadatel a povinný subjekt. Proti rozhodnutí o námitkách se nelze odvolat.</p>	<p>(srov. § 20 odst. 6 InfZ a contr.), neznamená, že dává obcím a krajům úvahu, zda informaci vydat či nikoli.).</p> <p>b) Faktickým dopadem návrhu je zásadní možnost obstrukčního prodlužování doby vyřízení žádosti, a to až o 40 – 45 dní! Tedy na trojnásobek. Přičemž fakticky tento postup nemá obsah, neboť nemůže vést ke zvrácení rozhodnutí (jak plyne z důvodové zprávy). Návrh má proto vysoký pro-korupční potenciál.</p> <p>c) Jedinou příčinou předložení návrhu je podle důvodové zprávy tlak zájmových lobbyistických organizací obcí (pravděpodobně zejm. SMOČR, SMS ČR).</p> <p><i>Poznámka: odmítnutí bodu 15. vyvolává <u>nutnost vypustit také body 23., 26., 27., 30. a 36.</u></i></p>
<p>(5) Při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout ve lhůtě, která nesmí být delší než 15 dní ode dne doručení rozsudku povinnému subjektu; v tomto případě je rozsudek doručován též povinnému subjektu.</p>	<p>K novelizačnímu bodu 16: bez námitek.</p>
<p>§ 16a Stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace (1) Stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace (dále jen „stížnost“) může podat žadatel, a) který nesouhlasí s vyřízením žádosti způsobem uvedeným v § 6,</p>	
<p>b) kterému po uplynutí lhůty podle § 14 odst. 5 písm. d) nebo § 14 odst. 7, § 14 odst. 7 nebo § 15 odst. 3 nebo § 14 odst. 7 nebo § 15 odst. 3 anebo po uplynutí lhůty pro vyřízení žádosti o informace stanovené</p>	<p>K novelizačním bodům 17 a 18: bez námitek.</p>

<p>v rozhodnutí podle odstavce 6 písm. b) nebo odstavce 7 písm. c) nebyla poskytnuta informace nebo předložena konečná licenční nabídka a nebo nebylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti,</p>	
<p>c) kterému byla informace poskytnuta částečně, aniž bylo o zbytku žádosti vydáno rozhodnutí o odmítnutí, nebo</p>	
<p>d) který nesouhlasí s výší úhrady sdělené podle § 17 odst. 3, s výší zálohy na úhradu podle § 17a odst. 2 nebo s výší odměny podle § 14a odst. 2, požadovanými v souvislosti s poskytováním informací.</p>	<p>K novelizačnímu bodu 19: bez námitek.</p>
<p>(2) Stížnost lze podat písemně nebo ústně; je-li stížnost podána ústně a nelze-li ji ihned vyřídit, sepíše o ní povinný subjekt písemný záznam.</p> <p>(3) Stížnost se podává u povinného subjektu, a to do 30 dnů ode dne</p>	
<p>a) doručení sdělení podle § 6, § 14 odst. 5 písm. c) nebo § 17 odst. 3, § 17 odst. 3 nebo § 17a odst. 2,</p>	<p>K novelizačnímu bodu 20: bez námitek.</p>
<p>b) uplynutí lhůty pro poskytnutí informace podle § 14 odst. 5 písm. d) nebo § 14 odst. 7, ,</p>	
<p>c) uplynutí lhůty pro rozhodnutí podle § 15 odst. 3 nebo pro vyřízení žádosti o informace stanovené v rozhodnutí podle odstavce 6 písm. b) nebo odstavce 7 písm. c).</p>	<p>K novelizačnímu bodu 21: bez námitek.</p>
<p>(4) O stížnosti rozhoduje nadřízený orgán.</p>	
<p>(5) Povinný subjekt předloží stížnost spolu se spisovým materiálem nadřízenému orgánu do 7 dnů ode dne, kdy mu stížnost došla, pokud v této lhůtě stížnosti sám zcela nevyhoví tím, že poskytne požadovanou informaci nebo konečnou licenční nabídku, sníží úhradu nebo zálohu na úhradu nebo vydá rozhodnutí o odmítnutí žádosti.</p>	<p>K novelizačnímu bodu 22: bez námitek.</p>

<p>(6) Nadřízený orgán při rozhodování o stížnosti podle odstavce 1 písm. a), b) nebo c) přezkoumá postup povinného subjektu a rozhodne tak, že</p> <p>a) postup povinného subjektu potvrdí,</p>	
<p>b) povinnému subjektu přikáže, aby ve stanovené lhůtě, která nesmí být delší než 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí nadřízeného orgánu, žádost vyřídil, případně předložil žadateli konečnou licenční nabídku, a neshledá-li důvody pro odmítnutí žádosti v případě, kdy dostupné informace o právním a skutkovém stavu nevyvolávají důvodné pochybnosti, postupuje obdobně podle § 16 odst. 4 odst. 3; ustanovení § 16 odst. 4 se použije obdobně, nebo</p>	<p>K novelizačnímu bodu 23:</p> <p>Shrnutí: Novelizační bod 23 se navrhuje vypustit v návaznosti na nepřijatelnost novelizačního bodu 15.</p>
<p>c) usnesením věc převezme a informaci poskytne sám nebo vydá rozhodnutí o odmítnutí žádosti; tento postup nelze použít vůči orgánům územních samosprávných celků při výkonu samostatné působnosti- ,</p>	
<p>d) stížnost odmítne, je-li podána opožděně, předčasně nebo osobou neoprávněnou.</p>	<p>K novelizačnímu bodu 24: bez námitek.</p>
<p>(7) Nadřízený orgán při rozhodování o stížnosti podle odstavce 1 písm. d) přezkoumá postup povinného subjektu a rozhodne tak, že</p>	
<p>a) výši úhrady, zálohy na úhradu nebo odměny potvrdí,</p>	<p>K novelizačnímu bodu 25 („v § 16a odst. 7 písm. a) a b) se za slovo „úhrady“ vkládají slova „, zálohy na úhradu“.“): bez námitek.</p>
<p>b) výši úhrady, zálohy na úhradu nebo odměny sníží v případě, kdy dostupné informace o právním a skutkovém stavu nevyvolávají důvodné pochybnosti, postupuje obdobně podle § 16 odst. 4 odst. 3 věta druhá s tím, že povinnému subjektu přikáže požadovanou informaci žadateli poskytnout ve lhůtě, která nesmí být delší než 15 dnů ode dne zaplacení úhrady, zálohy na úhradu či odměny; ustanovení § 16 odst. 4 se použije obdobně,</p>	<p>Upozornění: text MV nemá za slovem „sníží“ středník, nutno opravit.</p> <p>K novelizačnímu bodu 26 („v § 16a odst. 7 písm. b) se text „odst. 4“ se nahrazuje textem „odst. 3““):</p> <p>Shrnutí: Novelizační bod 26 se navrhuje vypustit v návaznosti na nepřijatelnost novelizačního bodu 15.</p>

	<p>K novelizačnímu bodu 27 („v § 16a odst. 7 se na konci textu písmene b) doplňují slova „; ustanovení § 16 odst. 4 se použije obdobně“):</p> <p>Shrnutí: Novelizační bod 27 se navrhuje vypustit v návaznosti na nepřijatelnost novelizačního bodu 15.</p>
<p>c) stížnost odmítne, je-li podána opožděně, předčasně nebo osobou neoprávněnou.</p>	<p>K novelizačnímu bodu 28: bez námitek.</p>
<p>(8) Nadřízený orgán o stížnosti rozhodne do 15 dnů ode dne, kdy mu byla předložena.</p>	
<p>(9) Rozhodnutí podle odstavců 6 a 7 se oznamuje žadateli a povinnému subjektu. Proti rozhodnutí vydanému podle odstavců 6 a 7 se nelze odvolat. Jde-li však o rozhodnutí podle odstavce 6 písm. c), nelze se odvolat pouze v případě, kdy rozhodl nadřízený orgán určený podle § 178 odst. 2 věty poslední předposlední správního řádu nebo podle § 20 odst. 5 tohoto zákona.</p>	<p>K novelizačnímu bodu 29: bez námitek.</p>
<p>(10) Je-li poskytnuta informace podle odstavce 6 písm. c), žadatel může ve smyslu odstavce 1 písm. a) nebo c) postupovat obdobně.</p>	
<p style="text-align: center;">§ 16b Přezkumné řízení a ochrana proti nečinnosti</p> <p>(1) Rozhodnutí nadřízeného orgánu lze přezkoumat v přezkumném řízení, pro jehož vedení podle zvláštního právního předpisu je příslušný Úřad pro ochranu osobních údajů.</p>	
<p>(2) Dospěje-li správní orgán při přezkumu k závěru, že informace byly odepřeny nezákonně, a dostupné informace o právním a skutkovém stavu nevyvolávají důvodné pochybnosti, postupuje obdobně podle § 16 odst. 4 odst. 3. Ustanovení § 16 odst. 4 se použije obdobně.</p>	<p>K novelizačnímu bodu 30:</p> <p>Shrnutí: Novelizační bod 30 se navrhuje vypustit v návaznosti na nepřijatelnost novelizačního bodu 15.</p>

<p>(3) K opatřením proti nečinnosti nadřízeného orgánu podle zvláštního právního předpisu je příslušný Úřad pro ochranu osobních údajů.</p>	
<p style="text-align: center;">§ 17 Hrazení nákladů</p> <p>(1) Povinné subjekty jsou v souvislosti s poskytováním informací oprávněny žádat úhradu ve výši, která nesmí přesáhnout náklady spojené s pořízením kopií, opatřením technických nosičů dat a s odesláním informací žadateli. Povinný subjekt může vyžádat i úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací.</p> <p>(2) Pokud byla v licenční smlouvě sjednána odměna, nelze požadovat úhradu nákladů.</p>	
<p>(3) V případě, že bude povinný subjekt za poskytnutí informace požadovat úhradu, písemně oznámí tuto skutečnost spolu s výší úhrady žadateli před poskytnutím informace uplynutím lhůty pro vyřízení žádosti podle § 14 odst. 5 písm. d) nebo § 14 odst. 7. Z oznámení musí být zřejmé, na základě jakých skutečností a jakým způsobem byla výše úhrady povinným subjektem vyčíslena. Součástí oznámení musí být poučení o možnosti podat proti požadavku úhrady nákladů za poskytnutí informace stížnost podle § 16a odst. 1 písm. d), ze kterého je patrné, v jaké lhůtě lze stížnost podat, od kterého dne se tato lhůta počítá, který nadřízený orgán o ní rozhoduje a u kterého povinného subjektu se podává.</p>	<p>K novelizačnímu bodu 31: bez námitek.</p>
<p>(4) Nesplní-li povinný subjekt vůči žadateli oznamovací povinnost podle odstavce 3, ztrácí nárok na úhradu nákladů.</p>	<p>K novelizačnímu bodu 32: bez námitek, pokud bude přijata dále navržená úprava záloh, v jejímž rámci je toto ustanovení přesunuto do § 17b odst. 2. Pokud by neprošlo, toto vypuštění není přijatelné!</p>
<p>(5) (4) Poskytnutí informace podle odstavce 3 je podmíněno zaplacením požadované úhrady. Pokud žadatel do 60 dnů ode dne</p>	

oznámení výše požadované úhrady úhradu nezaplatí, povinný subjekt žádost odloží. Po dobu vyřizování stížnosti proti výši požadované úhrady lhůta podle věty druhé neběží.	
(6) (5) Úhrada je příjmem povinného subjektu.	K novelizačnímu bodu 33: bez námitek , pokud bude přijata dále navržená úprava záloh, v jejímž rámci je toto ustanovení přesunuto do § 17b odst. 4. Pokud by neprošlo, toto vypuštění není přijatelné!
<p style="text-align: center;">§ 17a Záloha na úhradu</p> <p>(1) Povinný subjekt může žádat zálohu na úhradu nákladů spojených s mimořádně rozsáhlým vyhledáním informací. Výše zálohy nesmí přesáhnout 60 % odhadovaných nákladů spojených s mimořádně rozsáhlým vyhledáváním informací, nesmí však být vyšší než 2 000 Kč.</p>	<p>K novelizačnímu bodu 34:</p> <p>Shrnutí: V dosavadní bodu 34. se text „2 000 Kč“ mění na text „1 000 Kč“. Limit 2000 Kč se totiž jeví jako příliš vysoký a proto využitelný k odstrašování žadatelů. MV původně navrhovalo 1000 Kč.</p>
<p>(2) Oznámení o požadavku na zaplacení zálohy musí být spolu s výší zálohy žadateli odesláno do 10 dnů ode dne doručení žádosti, nebo od jejího upřesnění nebo doplnění. Z oznámení o požadavku na zaplacení zálohy musí být zřejmé, na základě jakých skutečností a jakým způsobem byla výše zálohy povinným subjektem vyčíslena. Součástí oznámení musí být poučení o možnosti podat proti požadavku na zaplacení zálohy stížnost podle § 16a odst. 1 písm. d), ze kterého je patrné, v jaké lhůtě lze stížnost podat, od kterého dne se tato lhůta počítá, který nadřízený orgán o stížnosti rozhoduje a u kterého povinného subjektu se podává.</p>	
<p>(3) Pokud žadatel nezaplatí zálohu do 30 dnů ode dne doručení oznámení, povinný subjekt žádost odloží. Lhůta pro zaplacení zálohy neběží po dobu vyřizování stížnosti na její výši podle § 16a. Zaplacenou zálohu započte povinný subjekt do celkové úhrady nákladů podle § 17. Jestliže byla zaplacená vyšší záloha, než je celková výše úhrady nákladů podle § 17, povinný subjekt rozdíl vrátí žadateli do 15 dnů ode dne poskytnutí informace. Pokud</p>	<p>V dosavadním bodu 34. se text v nově navrženém § 17a odst. 3 „Pokud žadatel neuhradí náklady podle § 17, záloha se nevrací.“ doplňuje takto: <u>Pokud povinný subjekt v požadavku na zaplacení zálohy oznámil odhadovanou výši úhrady, celková výše úhrady nákladů podle § 17 ji nepřekročila o více než 10 procent a žadatel neuhradí náklady podle § 17, záloha se nevrací.</u></p>

<p>žadatel neuhradí náklady podle § 17, záloha se nevrací.</p>	<p>Tato změna znění se navrhuje zejména z následujících důvodů:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) Návrh nezohledňuje případ, kdy by výsledné vyčíslení úhrady překročilo očekávání žadatele natolik, že by pro něj nebylo přijatelné celou úhradu zaplatit. Povinný subjekt přitom podle návrhu není nijak povinen uvést ani odhadem, jaká bude celková výše úhrady. b) Řešením může být podmínka, že povinný subjekt oznámí žadateli maximální výši úhrady, kterou smí překročit nejvýš např. o 10%. Pak žadatel „ví, do čeho jde“ a je oprávněně požadovat po něm propadnutí zálohy.
<p>§ 17b</p>	
<p>(1) Lhůty stanovené v § 14 odst. 5 písm. d) a § 14 odst. 7 se odesláním oznámení o výši úhrady nákladů podle § 17 odst. 3 nebo oznámení o požadavku na zaplacení zálohy podle § 17a odst. 2 přerušují do dne zaplacení úhrady nákladů nebo zálohy nebo do dne oznámení rozhodnutí o stížnosti podle § 16a odst. 7 písm. b) nebo c) povinnému subjektu, jestliže nadřízený orgán dospěl k závěru, že povinnému subjektu nárok na úhradu nebo zálohu nevznikl.</p>	<p>Bez námitek</p>
<p>(2) Úhradu nákladů spojených s poskytováním informací nebo zálohu na tyto náklady je povinný subjekt oprávněn žádat, pouze pokud vydal a ke dni podání žádosti zveřejnil sazebník úhrad za poskytování informací a pokud žadateli oznámil výši úhrady nákladů nebo zálohy ve lhůtě podle § 17 odst. 3 a § 17a odst. 2.</p>	<p>Bez námitek</p>
<p>(3) Odložení žádosti podle § 17 odst. 4 a § 17a odst. 3 poznamená povinný subjekt do spisu a vyrozumí o něm žadatele.</p>	<p>Doporučuje se vypustit text „do spisu“, protože ne všechny povinné subjekty jsou povinny vést spis.</p>
<p>(4) Úhrada nákladů, včetně zaplacené zálohy, je příjmem povinného subjektu. Je-li povinným subjektem organizační složka státu, je příjem podle věty první příjmem státního rozpočtu.</p>	

<p style="text-align: center;">ČÁST DRUHÁ PŘECHODNÁ A ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ § 20</p> <p>(1) Povinnost uvedená v § 5 odst. 2 nastává dnem 1. ledna 2001. Pro obce, které nejsou městy,¹⁶⁾ povinnost podle § 5 odst. 2 nastává dnem 1. ledna 2002.</p> <p>(2) Povinnost uvedená v § 5 odst. 3 nastává dnem 1. ledna 2002.</p> <p>(3) Lhůta pro poskytnutí informace [§ 14 odst. 3 písm. c)] a prodloužení této lhůty (§ 14 odst. 5) se v prvních 12 měsících od účinnosti zákona prodloužují na dvojnásobek, a dalších 12 měsíců se prodloužují o polovinu.</p> <p>(4) Pokud tento zákon nestanoví jinak, použijí se při postupu podle tohoto zákona</p> <p>a) pro rozhodnutí o odmítnutí žádosti, b) pro odvolací řízení a,</p>	
<p>c) pro vykonatelnost příkazu poskytnout informace a pro řízení o námitkách proti němu, a</p>	<p>K novelizačnímu bodu 36:</p> <p>Shrnutí: Novelizační bod 36 se navrhuje vypustit v návaznosti na nepřijatelnost novelizačního bodu 15.</p>
<p>d) v řízení o stížnosti pro počítání lhůt, doručování a náklady řízení pro způsob podání stížnosti a její náležitosti</p>	<p>K novelizačnímu bodu 37:</p> <p>Shrnutí: Novelizační bod 37 se navrhuje vypustit a to zejména z následujících důvodů:</p> <p>a) Návrh oproti současnému stavu zatěžuje podání <u>stížnosti</u> stejnými formálními požadavky, jako podání odvolání, zejména možnost podat ji jednoduchými elektronickými</p>

	<p>prostředky. Právo na informace je však v principu vedeno zásadou rychlosti, jednoduchosti a přiměřené neformálnosti.</p> <p>b) Nejčastějšími situacemi problematického vyřízení žádosti je nečinnost, neúplné poskytnutí informace nebo přehnaný požadavek na úhradu. Proto je vhodné, aby opravný prostředek v těchto případech bylo možné podat stejně snadno a bez formalizujících a zatěžujících náležitostí, jako samotnou žádost.</p> <p>c) V praxi to nevyvolává potíže, důvodová zpráva žádné obtíže neuvádí a argumentuje pouze „esteticky“ s odkazem na symetrii.</p>
<p>ustanovení správního řádu¹⁷⁾; dále se při postupu podle tohoto zákona použijí ustanovení správního řádu o základních zásadách činnosti správních orgánů, ustanovení o počítání lhůt, ustanovení o ochraně před nečinností, v rozsahu § 16b ustanovení o přezkumném řízení a ustanovení § 178; v ostatním se správní řád nepoužije.</p>	<p>K novelizačnímu bodu 38: bez námitek.</p>
<p>(5) Nelze-li podle § 178 správního řádu¹⁷⁾ nadřízený orgán určit, rozhoduje v odvolacím řízení a v řízení o stížnosti Úřad pro ochranu osobních údajů.</p> <p>(6) Informace, které se týkají přenesené působnosti územního samosprávného celku, poskytují orgány územního samosprávného celku v přenesené působnosti.</p>	
<p>(7) Z nahlížení do spisu jsou vyloučeny informace, jejichž poskytnutí je předmětem žádosti, a osobní údaje osob, které by mohly být přímo dotčeny poskytnutím požadované informace, s výjimkou osobních údajů, které jsou žadateli známy.</p>	<p>K novelizačnímu bodu 39:</p> <p>Shrnutí: Novelizační bod 39 se navrhuje upravit následujícím způsobem:</p> <p>„39. V § 20 se doplňuje odstavec 7, který zní:</p> <p>(7) Z nahlížení do spisu jsou vyloučeny informace, jejichž poskytnutí je předmětem žádosti a nebyly podle ní dosud poskytnuty, dokumenty a větší celky informací, z nichž</p>

	<p><u>požadované informace nelze snadno vyčlenit a osobní údaje osob, které by mohly být přímo dotčeny poskytnutím požadované informace, s výjimkou osobních údajů, které jsou žadateli či nahlízející osobě známy.</u></p> <p>Tato změna se navrhuje zejména z následujících důvodů: Problematiku nahlížení řeší dosavadní praxe výkladově dostatečně – shodně se zamýšlenými dopady návrhu. Není proto třeba změny, zejména s ohledem na nedokonalost předloženého návrhu. Návrh totiž nesprávně zužuje věc pouze na případy, kdy</p> <ol style="list-style-type: none"> a) informace ještě nebyly poskytnuty (zejm. případ neukončeného řízení), takže opomíjí případ nahlížení po skončení řízení nebo v případě odvolání či stížnosti proti částečnému odmítnutí žádosti nebo neposkytnutí informací, b) nahlížet chce pouze žadatel. Ustanovení však musí pokrýt i případy, kdy chce do spisu nahlížet účastník či jiná osoba na základě svého oprávněného zájmu. c) jde o jednotlivé informace, ale nezohledňuje případ, kdy informace je součástí dokumentu nebo „většího celku informací“ (§ 4a odst. 1 InfZ). Povinný subjekt by tak musel při nahlédnutí již před rozhodnutím provést jakousi předběžnou anonymizaci údajů v dokumentech, které přiložil do spisu, protože obsahují požadované informace, o kterých předpokládá, že by je neposkytl. d) Variantní návrhy tyto nedostatky řeší.
--	--

2. Změna zákona o právu na informace o životním prostředí

Vyjádření: Jedná se převážně o promítnutí změn, navržených pro InfZ. Komentáře ke změnám InfZ lze proto vztáhnout i na návrhy změn zákona o právu na informace o životním prostředí.